

Arrest

nr. 136 775 van 22 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep Soussou te behoren en moslim te zijn. Uw vader is eveneens Soussou, uw moeder Malinké. U werd op 29 mei 1986 geboren in de wijk Sangoyah in de gemeente Matoto in Conakry, waar u tot uw huwelijk bleef wonen. Uw ouders scheidden in 1996, u bleef aanvankelijk bij uw moeder wonen. In 2006 verhuisde u na problemen naar uw vader en zijn tweede vrouw. U behaalde uw baccalaureaat en volgde een driejarige hogere opleiding 'beheer'. U studeerde af in 2009 en huwde ook datzelfde jaar met (A.N.), die net als u tot de

etnische groep Soussou behoort. Jullie gingen in de wijk Lambanji wonen. U zocht wel werk na uw huwelijk, maar u hebt nooit iets gevonden.

Sinds 2009 was uw man sympathisant van de oppositiepartij UFDG. Hij werkte als boekhouder regelmatig samen met handelaars van Peul-origine, hij deed T-shirts van de UFDG uit in de wijk, gaf financiële steun aan jongeren bij het organiseren van voetbalmatches en nam deel aan manifestaties en vergaderingen. Hij had echter nooit eerder problemen met de autoriteiten.

Op 2 augustus 2012 vielen militairen jullie huis binnen en doorzochten alle kamers. Ze zouden op zoek zijn geweest naar wapens. Ze bedreigden de mensen die op dat moment voor een doopfeest bij u thuis aanwezig waren, u incasseerde enkele rake klappen maar uiteindelijk konden ze niets vinden en vertrokken ze. Na het vertrek van de militairen ontstonden er strubbelingen in de wijk. Enkele bureaus waren van mening dat de militairen u en uw man moesten oppakken omdat het toch niet normaal was dat jullie als Soussou steun verleenden aan de oppositiepartij UFDG. Enkele jongeren uit de wijk namen het echter op voor jullie, en er ontstonden rellen tussen deze twee groepen. De militairen kwamen terug om te bemiddelen, de situatie kalmeerde en de militairen vertrokken weer. Toen uw man die avond thuis kwam informeerde u hem over de gebeurtenissen. Uw man zei dat u rustig moest blijven, belde enkele vrienden en kennissen op en zei dat hij zou nagaan waarom het leger bij jullie thuis op zoek zou gaan naar wapens.

De volgende weken verliepen rustig, jullie kenden geen problemen met de autoriteiten. Op 27 augustus 2012 organiseerde de oppositie een manifestatie richting het 'Stade du 28 septembre', waar toespraken zouden worden gegeven. Uw man zou met enkele vrienden naar het stadion gaan om naar de toespraken te luisteren. Bij het rond punt van Hamdallaye werd hij echter opgepakt en naar de gendarmerie van Matam gebracht. U wist niet waar uw man was en was ongerust. Hij werd echter diezelfde dag nog vrijgelaten en kwam 's avonds terug thuis. Hij stelde u opnieuw gerust, zei dat u zich geen zorgen moest maken.

Op 1 september 2012 kwamen twee militairen in burger 's avonds jullie huis binnen. Ze forceerden de voordeur en vroegen naar uw man. Hij ging met hen op het terras praten maar weigerde met hen mee te gaan. Ze dwongen hem in de auto, u incasseerde enkele klappen en uw man werd meegenomen. Sindsdien hebt u geen nieuws van hem. De daaropvolgende weken ging u met zijn vriend (M.D.) bij verschillende politiekantoren en kazernes informeren naar uw man, maar hij was nergens te vinden. Tijdens die zoektocht kende u zelf geen problemen met de autoriteiten.

Op 15 oktober 2012 kwam er 's avonds opnieuw een pick-up met militairen naar uw huis. Uw nicht was op dat moment thuis, zelf was u bij de bureaus. De militairen waren op zoek naar u, maar toen uw nicht hen zei dat u niet thuis was vertrokken ze weer. U was bang en bleef die nacht bij de bureaus slapen, uw zus en nicht bleven thuis. 's Nachts kwamen de militairen terug. Ze arresteerden de bewaker, forceerden de deur en zeiden tegen uw nicht dat ze iedereen in het huis zouden vermoorden als ze u niet zouden vinden. Ze maakten alles in uw slaapkamer stuk, namen de documenten en het geld van uw man mee. Uw nicht en zus werden geslagen en verkracht. De bureaus kwamen op het tumult af, werden kwaad en de militairen begonnen te schieten. Er raakte niemand gewond en de militairen vertrokken weer.

Op dat moment beseefte u dat uw leven in gevaar was, en (M.D.) stelde voor dat u bij hem zou onderduiken in de wijk Cimenterie. Hij bracht u in contact met een smokkelaar en op 17 november 2012 vertrok u naar België waar u vervolgens asiel aanvraagde.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vervolgd en vermoord door de Guineese autoriteiten. Daarnaast roept u in dat er een ebola-uitbraak is in Guinee.

Ter staving van uw identiteit, reisweg en asielrelaas legt u een getuigenis geschreven door uzelf, een kopie van uw geboorte akte, een attest van uw psychotherapeut, twee medische attesten van uw besnijdenis, een attest van het CHRN betreffende uw allergie-onderzoek, een kopie van uw huwelijksakte, twee documenten van de Kliniek Sint-Jan betreffende de diagnose en behandeling van fibroom en een foto van uw huwelijk, neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat de door u ingeroepen feiten niet geloofwaardig worden bevonden en dat de algemene situatie in uw land op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Er wordt vastgesteld dat uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade bij terugkeer naar Guinee hoofdzakelijk berust op uw bewering dat u wordt gezocht omdat u als echtgenote ook op de hoogte zou zijn van de staatsgreep in verband met dewelke uw man werd gearresteerd (CGVS, p. 10, 11). De arrestatie van uw echtgenoot in verband met de staatsgreep

wordt echter niet aannemelijk gemaakt zodat uw problemen in dat verband evenmin aannemelijk zijn.

Omdat uw echtgenoot een aanhanger van de UFDG was, boekhouder was van een aantal grote Peul-handelaars en een Senegalese familienaam heeft zouden de autoriteiten hem ervan verdacht hebben betrokken te zijn bij de staatsgreep (CGVS, p.7, 8, 10). In eerste instantie zouden ze jullie huis zijn binnengevallen op zoek naar wapens. Gevraagd naar waarom ze zouden denken dat jullie thuis wapens zouden hebben zegt u: "Zoals ik zei is mijn man boekhouder. Hij heeft zijn kantoor in Madina. Hij is een boekhouder van veel grote Peul-handelaren, hij werkt samen met die mensen. Verder was hij politiek actief." (CGVS p.7). Wanneer u om nadere toelichting wordt gevraagd zegt u: "Op dat moment was er net een staatsgreep geweest en omdat mijn man boekhouder van grote Peul-handelaren was hebben ze gedacht dat omdat mijn man met die mensen samenwerkte dachten ze dat hij ook had meegewerkt aan de coup." (CGVS p.7-8). Ook toen u gevraagd werd waarom u zelf gezocht werd zegt u: "Omdat mijn man verdacht werd samen te werken aan de staatsgreep. Ze zeiden dat ik daar ook iets van wist. Wat in het huis van de president was gebeurd, daarvan was mijn man op de hoogte. Dus ik ook." en "De militairen kwamen naar ons om wapens te zoeken omdat na de aanval op het huis van de president, mensen van de Peul stam met mensen in Senegal samen werkten om hen naar Guinee te brengen een aanval te doen. Alle mensen, zoals mijn man, die samen werkten met de grote Peul handelaars werden ook verdacht" (CGVS p.10).

De staatsgreep waarover u praat en de aanval op het huis van president Alpha Condé vond echter plaats op 19 juli 2011 (zie COI Focus GUINEE Attaque du 19 juillet 2011 contre la résidence du président', toegevoegd aan administratief dossier), dus meer dan een jaar voor de manifestatie van 27 augustus 2012 waarbij uw man gearresteerd zou zijn. In 2012 vond er geen incident plaats in Guinee dat zou kunnen worden omschreven als een 'staatsgreep'. Het feit dat u deze staatsgreep volledig verkeerd situeert in de tijd en aanhaalt als directe aanleiding voor de problemen die uw man kende, ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie ook dat er helemaal geen arrestaties in verband met deze gebeurtenis meer plaatsvonden in de zomer van 2012 wat nogmaals de geloofwaardigheid aantast van uw bewering dat uw man hiervoor meer dan een jaar later gevisieerd zou zijn geweest door leger en autoriteiten.

Bovendien ondermijnen uw verklaringen omtrent de manifestatie van 27 augustus 2012 de plausibiliteit van persoonlijke vervolging in hoofde van uw echtgenoot nog verder. U verklaart dat uw echtgenoot tijdens de manifestatie van 27 augustus 2012 werd gearresteerd, en diezelfde dag nog opnieuw werd vrijgelaten (CGVS p.7). Indien uw man effectief werd gezocht door de autoriteiten is het weinig logisch dat hij zo snel opnieuw zo worden vrijgelaten. Dit ondergraaft dus normaal de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw man gevisieerd werd door het regime.

Ook wat betreft de pogingen van de autoriteiten om u eveneens te arresteren omwille van betrokkenheid bij de aangehaalde staatsgreep komen uw verklaringen alles behalve plausibel over. U haalt aan dat de autoriteiten uw huis op 15 oktober gewelddadig binnenvielen om u te arresteren wegens medeplichtigheid en dat zij ondertussen nog meermaals terugkwamen om u te zoeken (CGVS, p. 9-10). In diezelfde periode stelt u zelf echter anderhalve maand politieposten en militaire kampen te hebben bezocht om uw echtgenoot terug te vinden (CGVS, p. 5, 9). Moesten de autoriteiten u werkelijk hebben willen arresteren hadden zij dus meer dan voldoende kans om dat te doen. Het komt bovendien bepaald amateuristisch over dat de autoriteiten op 15 oktober tot tweemaal toe uw huis zouden zijn binnengevallen zonder na te gaan of u er was.

Er moet omwille van de hierboven aangehaalde redenen dan ook worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde problemen die u en uw echtgenoot zouden ondervinden omwille van gepercipieerde betrokkenheid bij de staatsgreep niet aannemelijk gemaakt zijn.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn niet aannemelijk gemaakt en kunnen aldus niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Hoewel hier niet meteen in twijfel wordt getrokken dat uw man een sympathie zou hebben opgevat voor de UFDG, is louter lidmaatschap van of sympathie voor deze partij op zich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet te weerhouden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus "Guinee: La situation des partis politiques d'opposition", juli 2013, toegevoegd aan administratief dossier), blijkt immers dat de politieke oppositiepartijen in Guinee de vrijheid hebben om te vergaderen en hun mening te uiten. Ze vormen allianties en sommige oppositiepartijen hebben een website. De oppositie wordt vertegenwoordigd in de CENI (Commission électorale nationale indépendante) en onderhandelen met de regering. De oppositiepartijen hebben verschillende gemeenschappelijke acties, zoals manifestaties,

gevoerd naar aanleiding van onenigheden over de verkiezingen die nog georganiseerd moesten worden (en die intussen op 28 september 2013 plaatsgevonden hebben). Sommige manifestaties verliepen zonder incidenten, andere werden met harde hand door de regering de kop ingedrukt. De meerderheid van de geraadpleegde bronnen bevestigt inderdaad dat er geweld tegen de manifestanten van de oppositie werd gebruikt tijdens bepaalde evenementen of manifestaties. De oppositiepartijen en de huidige regering trachten elk de verantwoordelijkheid voor dit geweld op de andere af te schuiven, andere bronnen stellen dan weer dat mensen die op geen enkele manier politiek geëngageerd zijn aan de basis liggen van het geweld. Verschillende bronnen vermelden dat het loutere feit deel uit te maken of sympathisant te zijn van UFDG geen aanleiding vormt voor vervolging.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw man geenszins een zichtbare en actieve sympathisant van de oppositiepartij UFDG was.

Uw man was vooreerst slechts sympathisant, en geen lid van UFDG (CGVS p.3). Gevraagd naar waarom uw man geen lid was van UFDG zegt u dat dat zijn keuze was, dat hij het zo al druk genoeg had (CGVS p.3). U geeft wel aan dat uw man op termijn politicus wilde worden (CGVS p.8). Gevraagd naar waarom hij dan geen lid werd van UFDG zegt u dat dit een project voor de toekomst was (CGVS p.8). Het loutere feit dat het voor uw man blijkbaar geen prioriteit was lid te worden van UFDG, doet reeds afbreuk aan zijn engagement jegens deze partij. Dat hij politieke ambities zou koesteren, maar niet eens lid zou worden van de partij die hij aanhing, is weinig geloofwaardig.

U verklaart dat uw man T-shirts van UFDG in de wijk rond bracht en voetbalmatchen sponsorde. U zegt ook: "Soms werd hij uitgenodigd op belangrijke evenementen" (CGVS p.3). Gevraagd naar welke evenementen dat dan wel waren blijkt dat hij gewoon deelnam aan manifestaties. U kunt echter slechts twee manifestaties noemen waaraan uw man zou hebben deelgenomen: het bloedbad van 28 september 2009, dat in het geheugen van elke Guineeër gegrift staat, en die van 27 augustus 2012 wanneer hij werd gearresteerd en naar aanleiding waarvan u het land moest verlaten. U kunt niets vertellen over enige andere manifestatie waaraan hij zou hebben deelgenomen. Hiernaar gevraagd geeft u wel aan dat hij soms naar vergaderingen van UFDG ging, maar veel kunt u daarover ook niet vertellen (CGVS p.3). Bovendien is het opmerkelijk dat u deze vergaderingen aanvankelijk niet eens vermeldde, wanneer men u vroeg naar de activiteiten van uw man voor UFDG. Uw man was daarnaast ook niet nauw betrokken bij de lokale afdeling van UFDG in uw wijk. U geeft aan dat hij contact had met (M.F.), die tevens een goede vriend van hem was. Verder hebt u het over "veel mensen die sympathisant waren in onze wijk, met die mensen had hij contact" (CGVS p.4). U geeft echter geen andere concrete contactpersonen.

Uw man was dus geen lid van UFDG; hij werkte niet samen met de lokale afdeling van UFDG in zijn wijk; hij zou aan manifestaties hebben deelgenomen, maar u kunt er slechts twee noemen in een periode van meer dan drie jaar; en hij zou aan vergaderingen hebben deelgenomen, maar dit vermeldt u aanvankelijk niet eens. Dit alles wijst niet op een hoog profiel of een verregaand engagement binnen deze oppositiepartij.

Er is dan ook geen aanleiding om te denken dat er voor u omwille van de politieke oriëntatie van uw echtgenoot bij terugkeer naar Guinee een gegronde vrees zou bestaan voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève noch zijn er zwaarwegende gronden dat u om die reden een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen.

U legt een getuigenis geschreven door uzelf, een kopie van uw geboorte akte, een attest van uw psychotherapeut, twee medische attesten van uw besnijdenis, een attest van het CHRN betreffende uw allergie-onderzoek, een kopie van uw huwelijksakte, twee documenten van de Kliniek Sint-Jan betreffende de diagnose en behandeling van fibroom en een foto van uw huwelijk neer..

De foto van uw huwelijk, de kopie van uw huwelijksakte en de kopie van uw geboorteakte staven louter uw huwelijk en uw identiteit, die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. Het attest van het CHRN bevestigt dat u allergisch bent. Het attest van uw psychotherapeute (N.L.) bevat louter een samenvatting van uw verklaringen, zonder daaraan een duidelijke psychologische of psychiatrische diagnose te koppelen behoudens dat u stress heeft en dat dat een negatieve invloed op uw gezondheid heeft, met name op uw gynaecologische problemen, uw astma en uw allergie. U legt ook een attest neer waaruit blijkt dat u een besnijdenis type 2 hebt ondergaan. U haalt in het kader hiervan geen enkele vrees aan bij terugkeer naar Guinee maar koppelt uw actuele gynaecologische problemen aan uw besnijdenis. U stelt dat u een fibroom had in uw buik, dat u daaraan geopereerd werd maar dat u nog steeds pijn heeft. U zou gehoord hebben dat dat te maken had met uw besnijdenis (CGVS p.6). Naar deze gynaecologische problemen verwijst u ook in de door u neergelegde getuigenis en er wordt ook melding van gemaakt in hoger aangehaalde psychologisch rapport. Uit de medische documenten van de Kliniek Sint-Jan blijkt inderdaad dat de diagnose van fibroom (vleesboom) gesteld is en wordt ook vermeld dat u een myectomie (chirurgische verwijdering van de vleesboom) onderging in Guinee.

Verder wordt een behandeling met Ibuprofen voorgesteld. Er blijkt echter geen verband met uw besnijdenis uit de medische documentatie en gezien u reeds een eerste behandeling onderging in Guinee zijn er ook geen indicaties dat u omwille van conventiegerelateerde of aan de definitie van subsidiaire bescherming gerelateerde redenen geen toegang tot behandeling zou hebben in Guinee. **Deze door u ingeroepen medische redenen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat ook eventuele problemen ingevolge het Ebolavirus op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Het CGVS is aldus niet bevoegd voor de beoordeling ervan.**

Tot slot werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn definitief, de nieuwe regering is gevormd en de oppositie zetelt in het parlement.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlandse of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 en addendum van 15 juli 2014).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4, 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Vooreerst stelt verzoekster dat de korte samenvatting van de feiten in de bestreden beslissing overeenstemt met de beleefde feiten. Haar raadsman wenst echter nog de volgende opmerkingen te maken:

"- het koppel leefde economisch volkomen zorgeloos en kan zelfs in Guinée als "rijk" worden aanzien ;

- zowel man als vrouw hebben in een hoge school gestudeerd , richting economie, de man boekhouding, de vrouw "beheer".
- En van de gevolgen hiervan was het engagement van de echtgenoot van verzoekende partij voor de UFDG, totaal los van etnische overwegingen .
- Als man van SOUSSOU etnische stam was de echtgenoot van verzoekende partij overtuigd dat de UFDG Guinée op economisch gebied kon doen evolueren naar een zekere welvaart.
- De man was er anderzijds overtuigd dat de Peul stam deels van de economie in handen had en tot een middenstand kon evolueren.
- Als boekhouder was dit voor hem evident, daar hij voor de boekhouding zorgde van handelaars van de Peul stam;
- Door de UFDG te steunen, door betogingen bij te wonen, t-shirts uit te delen, diende de echtgenoot van verzoekende partij zijn eigen overtuiging maar ook zijn persoonlijk voordeel. Overtuiging en economisch belang kwamen immers overeen;
- Het was dus voor verzoekende partij geen hinder om de partij financieel te ondersteunen en/of sommige acties te sponsoren ;
- Sponsoring van acties kan objectief niet enkel en alleen worden aanzien als een weldadigheidsactie : hiermee werd de man bekend en zijn steun voor de partij was als sympathiek aanzien hetgeen hem ook klanten bezorgde. Dit was uiteindelijk ook in fine een goede investering, een soort "vitrine", publiciteit;"

Verzoekster voert aan dat de door verweerder gevolgde redenering fout is en niet verenigbaar is met haar verklaringen. Volgens verzoekster blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat zij de arrestatie van haar echtgenoot situeert op 27 augustus 2012 en zijn verdwijning op 1 september 2012, alsook dat zij de arrestatie van haar echtgenoot niet linkt aan de staatsgreep van 2011. Op 27 augustus 2012 vonden er heel wat arrestaties plaats ter gelegenheid van de betoging waaraan haar echtgenoot deelnam, aldus verzoekster. Zij heeft het relaas van die arrestatie rechtstreeks van haar echtgenoot vernomen wanneer hij vrijgelaten werd. Volgens verzoekster heeft verweerder de link gelegd tussen de steun of medeplichtigheid aan de staatsgreep en de huiszoeking die plaatsvond voor de betoging van 27 augustus 2012 en de uiteindelijke verdwijning van haar echtgenoot, omdat de ordediensten verklaarden op zoek te zijn naar wapens en hen tijdens de huiszoeking uitscholden door te zeggen dat zij bastaardkinderen waren zoals zij die ervoor zorgden huursoldaten naar Guinee te laten overkomen om een staatsgreep te plegen of te steunen. Gedurende haar zoektocht naar haar echtgenoot heeft verzoekster bevestiging gevonden van de "thesis van een medeplichtigheid in de staatsgreep" bij, onder meer, de burens van de wijk. Dit gerucht ging rond en mensen in burger infiltrerden de wijk om informatie in te winnen over de ongebruikelijke bezoeken bij hun thuis. Haar echtgenoot zou de brug hebben gemaakt tussen de handelaars en de huursoldaten. Verzoekster verduidelijkt nog dat in die periode de etnische radicalisering uiterst tastbaar was en dat haar gezin vaak uitgescholden werd "op etnische achtergrond".

Vervolgens verwijst verzoekster naar een internetartikel van 4 december 2012, waaruit zij afleidt dat er in december 2012 nog arrestaties plaatsvonden in verband met de staatsgreep van 2011:

- *Dat redelijk dient te worden aangenomen dat indien acties nog gevoerd werden door de "DST" en de militaire inlichtingendienst die tot arrestaties hebben geleid die op 04.12.2012 bekend gemaakt werden, deze niet zomaar op één dag op punt gesteld werden, doch integendeel het vrucht zijn van een langdurig onderzoek;*
- *Dat derhalve niet vaststaat zoals het CGVS het stelt dat zoekacties geleid werden in de zomer 2012.*
- *Dat in dit verband dient te worden vastgesteld en herinnerd dat de man van verzoekende partij op 01.09.2014 spoorloos verdwenen is na zijn ontvoering.*
- *Dat hiermee minstens bewezen is dat één jaar na het zogezegde "coups d'état", de zaak geenszins afgesloten was en dat terecht of niet de autoriteiten steeds naar 'medeplichters' zocht, daargelaten de beschouwing of dit op reële basis steunde of enkel een voorwendsel was om bepaalde mensen uit te schakelen.*
- *Talrijke bronnen betwijfelen tot het bestaan van een staatsgreep.*
- *Dat deze vaststelling volstaat om de beslissing nietig te maken, daar het CGVS aan een essentieel gegeven voorbijgaat*
- *Verder herhaalt verzoekende partij dat de talrijke arrestaties die plaatsvonden om de betoging van 27.08.12 te dwarsbomen, prima facie geen actie was of zoektocht naar welbepaalde personen (behalve de leaders) doch personen die op straat opgepakt werden en kortstondig gearresteerd werden en nadien vrijgelaten, zonder meer."*

Vervolgens meent verzoekster, met betrekking tot de sympathie van haar echtgenoot voor UFDG, dat verweerder slechts een component van deze problematiek onderzoekt. Zij voert aan dat haar

echtgenoot niet enkel een sympathisant van UFDG is, doch ook behoort tot de Soussoustam, een bepaald economisch niveau haalt en zaken doet met belangrijke handelaars van de Peulstam, *“een man die als zakenman en economist in het ontwerp van de oppositie gelooft maar ook bijstaat”*. Verzoekster maakt een onderscheid *“tussen de mensen die bij haar langs kwamen en die duidelijk naar iets bepaald zochten en de mensen van de ordediensten die zij heeft aangesproken gedurende haar verscheidene demarches”*. In haar demarches richtte zij zich tot de *“basis”* van de ordediensten en wijst zij erop dat het merendeel van de arrestaties willekeurig zijn, zodat niet alle gedetineerden geregistreerd zijn. Zij riskeerde met haar demarche *“meer geld te moeten betalen tegen een info of een nazicht, dan een arrestatie. De meeste mensen bij het commissariaat of bij de militaire kampen die deze informatie verschaften zijn ondergeschikten die geenszins op de hoogte zijn van de feiten of beschuldigingen jegens de personen die opgesloten zijn. Gelet op de arbitraire opsluitingen is zelfs in de meeste gevallen geen officiële beschuldiging gekend.”* Zij wijst er tevens op dat zij haar echtgenoot niet wou laten *“ontsnappen”*, maar slechts wou lokaliseren, hetgeen haar niet lukte.

Verzoekster stelt thans nieuwe elementen te hebben bekomen uit Guinee door haar niet aan te spreken met de vraag zich naar de radio te begeven waar zij de verdwijning van haar echtgenoot had aangeklaagd. De nicht heeft contact opgenomen met de echtgenoot van haar vriendin. Verzoekster legt thans de volgende documenten voor, die haar gescand via e-mail werden toegestuurd: een attest van haar passage op 15 oktober 2012 op radio FM 105.3 om de verdwijning van haar echtgenoot op 1 september 2012 bekend te maken, een verklaring van een vriend van haar echtgenoot van 8 augustus 2014 en diens woonattest.

Onder verwijzing naar een rapport van Landinfo merkt verzoekster op dat zij geen mogelijkheid had om een rechtszaak aan te spannen in de gegeven omstandigheden en gelet op het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, waaronder de politie en het gerecht die volledig afhankelijk zijn van de regering.

Tevens merkt verzoekster als volgt op: *“Dat dient te worden vastgesteld dat de beslissingen inzake de asielaanvragen in 2012 hieraangaande als volgt waren gemotiveerd : “De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.”*

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als ‘ernstige schade’ die aanleiding kan geven tot het up basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend .verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Dat tussen de stelling 2012 “Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.” En de versie 13“Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.” reeds één jaar verlopen is zonder verdere vorderingen op het gebied van de mensenrechten en van de democratie. Dat de situatie thans niet verder blijkt te evolueren.”

Vervolgens voert verzoekster aan dat Guinee volkomen onveilig is geworden omwille van het ebolavirus en voornamelijk door de manier waarop de ziekte door de regering wordt beheerd, waarbij ook geen politiek manoeuvre kan worden uitgesloten. Onder verwijzing naar een reeks persartikelen stelt verzoekster dat de regering de ziekte kleineert, daar waar naburige landen reeds strenge maatregelen getroffen hebben.

2.1.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een attest van Radio Familia van 10 augustus 2014 (stuk 3), een getuigenis van (D.A.S.) (stuk 4), een kopie van de identiteitskaart van (D.A.S.) (stuk 5) en een woonattest van (D.A.S.) (stuk 6).

2.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "GUINEE. La situation des partis politiques d'opposition" van 2 januari 2014 (bijlage 1).

2.2.1. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze zij artikel 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geschonden acht. De schending van deze artikelen wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij de arrestatie van haar echtgenoot niet linkt aan de staatsgreep van 2011 en dat verweerder zelf deze link verkeerdelijk heeft gelegd.

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster zelf doorheen haar gehoor op het CGVS verschillende keren zelf heeft verklaard dat de problemen die haar echtgenoot zou ondervonden hebben, te maken hebben met het feit dat hij verdacht wordt van deelname aan de staatsgreep van 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 7, 8, 10 en 11). Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift plots ontkent dat haar echtgenoot problemen had omdat hij ervan verdacht werd medeplichtig te zijn aan de staatsgreep van 2011 en aanvoert dat hij gearresteerd werd omwille van *“deelname aan de betoging waaraan haar man deelnam”*, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de coherentie, en derhalve de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dit klemmt des te meer daar verzoekster tijdens haar gehoor verklaarde dat haar echtgenoot niet zou hebben deelgenomen aan de manifestatie, maar enkel naar de toespraak zou gaan luisteren (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het artikel dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift citeert, is bovendien niet van aard om de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met de staatsgreep van 2011 (zie map ‘Landeninformatie’) te weerleggen, want, zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht bemerkt, valt uit dit artikel niet af te leiden over welke staatsgreep er geschreven wordt en stelt het artikel expliciet: *“Pour l’heure, nous ne disposons pas d’assez d’informations sur ce coup d’Etat et l’arrestation de ces neuf militaires”*. Verder blijkt uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde informatie in verband met oppositiepartijen in Guinee (bijlage 1) dat het louter sympathiseren met een oppositiepartij in Guinee geen vrees voor vervolging doet ontstaan. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: *“De staatsgreep waarover u praat en de aanval op het huis van president Alpha Condé vond echter plaats op 19 juli 2011 (zie COI Focus GUINEE Attaque du 19 juillet 2011 contre la résidence du président’, toegevoegd aan administratief dossier), dus meer dan een jaar voor de manifestatie van 27 augustus 2012 waarbij uw man gearresteerd zou zijn. In 2012 vond er geen incident plaats in Guinee dat zou kunnen worden omschreven als een ‘staatsgreep’. Het feit dat u deze staatsgreep volledig verkeerd situeert in de tijd en aanhaalt als directe aanleiding voor de problemen die uw man kende, ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Daarnaast blijkt uit de hierboven aangehaalde informatie ook dat er helemaal geen arrestaties in verband met deze gebeurtenis meer plaatsvonden in de zomer van 2012 wat nogmaals de geloofwaardigheid aantast van uw bewering dat uw man hiervoor meer dan een jaar later gevisieerd zou zijn geweest door leger en autoriteiten. Bovendien ondermijnen uw verklaringen omtrent de manifestatie van 27 augustus 2012 de plausibiliteit van persoonlijke vervolging in hoofde van uw echtgenoot nog verder. U verklaart dat uw echtgenoot tijdens de manifestatie van 27 augustus 2012 werd gearresteerd, en diezelfde dag nog opnieuw werd vrijgelaten (CGVS p.7). Indien uw man effectief werd gezocht door de autoriteiten is het weinig logisch dat hij zo snel opnieuw zo worden vrijgelaten. Dit ondergraaft dus normaal de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw man gevisieerd werd door het regime.”*

Waar verzoekster stelt dat er in de bestreden beslissing niet met het volledige profiel van haar echtgenoot rekening werd gehouden en stelt: *“een sympathisant van UFDG inderdaad, doch ook een man die niet tot de Peul etnie behoort, doch wel tot de Soussou stam, een man die een bepaalde economisch niveau behaalt en tevens zaken maakt met belangrijke handelaars van de Peul stam, een man die als zakenman en economist in het ontwerp van de oppositie gelooft maar ook bijstaat”*, dient opgemerkt dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk met deze elementen rekening werd gehouden: *“Daarbij dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw man geenszins een zichtbare en actieve sympathisant van de oppositiepartij UFDG was.*

Uw man was vooreerst slechts sympathisant, en geen lid van UFDG (CGVS p.3). Gevraagd naar waarom uw man geen lid was van UFDG zegt u dat dat zijn keuze was, dat hij het zo al druk genoeg had (CGVS p.3). U geeft wel aan dat uw man op termijn politicus wilde worden (CGVS p.8). Gevraagd naar waarom hij dan geen lid werd van UFDG zegt u dat dit een project voor de toekomst was (CGVS p.8). Het loutere feit dat het voor uw man blijkbaar geen prioriteit was lid te worden van UFDG, doet reeds afbreuk aan zijn engagement jegens deze partij. Dat hij politieke ambities zou koesteren, maar niet eens lid zou worden van de partij die hij aanhing, is weinig geloofwaardig.

U verklaart dat uw man T-shirts van UFDG in de wijk rond bracht en voetbalmatchen sponsorde. U zegt ook: “Soms werd hij uitgenodigd op belangrijke evenementen” (CGVS p.3). Gevraagd naar welke evenementen dat dan wel waren blijkt dat hij gewoon deelnam aan manifestaties. U kunt echter slechts twee manifestaties noemen waaraan uw man zou hebben deelgenomen: het bloedbad van 28 september 2009, dat in het geheugen van elke Guineeër gegrift staat, en die van 27 augustus 2012 wanneer hij werd gearresteerd en naar aanleiding waarvan u het land moest verlaten. U kunt niets vertellen over enige andere manifestatie waaraan hij zou hebben deelgenomen. Hiernaar gevraagd geeft u wel aan dat hij soms naar vergaderingen van UFDG ging, maar veel kunt u daarover ook niet vertellen (CGVS p.3). Bovendien is het opmerkelijk dat u deze vergaderingen aanvankelijk niet eens vermeldde, wanneer men u vroeg naar de activiteiten van uw man voor UFDG. Uw man was

daarnaast ook niet nauw betrokken bij de lokale afdeling van UFDG in uw wijk. U geeft aan dat hij contact had met (M.F.), die tevens een goede vriend van hem was. Verder hebt u het over "veel mensen die sympathisant waren in onze wijk, met die mensen had hij contact" (CGVS p.4). U geeft echter geen andere concrete contactpersonen.

Uw man was dus geen lid van UFDG; hij werkte niet samen met de lokale afdeling van UFDG in zijn wijk; hij zou aan manifestaties hebben deelgenomen, maar u kunt er slechts twee noemen in een periode van meer dan drie jaar; en hij zou aan vergaderingen hebben deelgenomen, maar dit vermeldt u aanvankelijk niet eens. Dit alles wijst niet op een hoog profiel of een verregaand engagement binnen deze oppositiepartij." In zoverre geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met één van de door haar aangehaalde elementen van het beweerde profiel van haar echtgenoot, duidt verzoekster niet in concreto aan op welke wijze hier geen of onvoldoende rekening mee werd gehouden noch op welke wijze deze elementen de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

Verder is het onderscheid dat verzoekster in haar verzoekschrift maakt tussen "de mensen die bij haar langs kwamen en die duidelijk naar iets bepaald zochten en de mensen van de ordediensten die zij heeft aangesproken gedurende haar verscheidene demarches", een blote bewering en een loutere *post factum*-verklaring, die geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat verzoekster gedurende anderhalve maand politiekantoren en militaire kampen bezocht om haar echtgenoot te lokaliseren, terwijl zij stelt dat zij als echtgenote eveneens geacht wordt op de hoogte te zijn van de vermeende activiteiten van haar echtgenoot en daarom ook door de autoriteiten gezocht wordt.

Wat betreft de nieuwe stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukken 3-6), dient vooreerst opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bovendien gaat het enkel om gescande documenten, zodat zij door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan hun bewijswaarde. Dit klemt des te meer aangezien verzoekster doorheen haar gehoor geen enkele keer melding maakt van het feit dat zij naar een radiostation zou zijn gegaan om de verdwijning van haar echtgenoot aan te klagen. De getuigenis van (D.A.S) heeft verder duidelijk een gesolliciteerd karakter. Aldus zijn deze stukken niet van aard de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verweerder voert in zijn nota met opmerkingen terecht het volgende aan: "Wat de stelling van verzoekster betreft dat zij geen mogelijkheid had om een rechtszaak aan te spannen in de gegeven omstandigheden en gelet op het gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten, in casu de auteurs van de vervolgingen, waaronder de politie en het gerecht die volledig afhankelijk zijn van de regering, merkt verweerder op dat aan de door verzoekster aangehaalde problemen omwille van verdenking van betrokkenheid van haar echtgenoot bij de staatsgreep van juli 2011 niet het minste geloof kan worden gehecht. Bijgevolg stelt zich dan ook niet de vraag naar de mate van bescherming waarop verzoekster beroep zou kunnen doen. De verwijzing van verzoekster in haar verzoekschrift naar de werking van de politie en het gerechtelijk systeem in Guinee is dan ook irrelevant."

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde vrees voor het ebola-virus, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/eu van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 "inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming", (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging.

Verweerder kan dan ook gevolgd worden waar deze in de nota met opmerkingen stelt: "Waar verzoekster tenslotte nog aanhaalt dat Guinee thans volkomen onveilig is geworden omwille van het heersende EBOLA-virus, merkt verweerder op dat zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de door verzoekster ingeroepen vrees voor besmetting door het Ebola-virus geen aanleiding kan geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. De door verzoekster aangehaalde vrees in dit verband is vreemd aan de criteria die worden vermeld in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster maakt in dit verband evenmin aannemelijk dat zij persoonlijk een risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980. Het feit dat dergelijke epidemie zou voorkomen in verzoeksters land van herkomst is niet van aard om in

concreto een onmenselijke of vernederende behandeling ten gevolge van deze epidemie in haar hoofde vast te stellen. Dit risico blijkt op dit moment voor verzoekster louter hypothetisch te zijn. Bovendien, kan er slechts sprake zijn van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of een van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld."

De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *"De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. U legt een getuigenis geschreven door uzelf, een kopie van uw geboorteakte, een attest van uw psychotherapeut, twee medische attesten van uw besnijdenis, een attest van het CHRN betreffende uw allergie-onderzoek, een kopie van uw huwelijksakte, twee documenten van de Kliniek Sint-Jan betreffende de diagnose en behandeling van fibroom en een foto van uw huwelijk neer.. De foto van uw huwelijk, de kopie van uw huwelijksakte en de kopie van uw geboorteakte staven louter uw huwelijk en uw identiteit, die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. Het attest van het CHRN bevestigt dat u allergisch bent. Het attest van uw psychotherapeute (N.L.) bevat louter een samenvatting van uw verklaringen, zonder daaraan een duidelijke psychologische of psychiatrische diagnose te koppelen behoudens dat u stress heeft en dat dat een negatieve invloed op uw gezondheid heeft, met name op uw gynaecologische problemen, uw astma en uw allergie. U legt ook een attest neer waaruit blijkt dat u een besnijdenis type 2 hebt ondergaan. U haalt in het kader hiervan geen enkele vrees aan bij terugkeer naar Guinee maar koppelt uw actuele gynaecologische problemen aan uw besnijdenis. U stelt dat u een fibroom had in uw buik, dat u daaraan geopereerd werd maar dat u nog steeds pijn heeft. U zou gehoord hebben dat dat te maken had met uw besnijdenis (CGVS p.6). Naar deze gynaecologische problemen verwijst u ook in de door u neergelegde getuigenis en er wordt ook melding van gemaakt in hoger aangehaalde psychologisch rapport. Uit de medische documenten van de Kliniek Sint-Jan blijkt inderdaad dat de diagnose van fibroom (vleesboom) gesteld is en wordt ook vermeld dat u een myectomie (chirurgische verwijdering van de vleesboom) onderging in Guinee. Verder wordt een behandeling met Ibuprofen voorgesteld. Er blijkt echter geen verband met uw besnijdenis uit de medische documentatie en gezien u reeds een eerste behandeling onderging in Guinee zijn er ook geen indicaties dat u omwille van conventiegerelateerde of aan de definitie van subsidiaire bescherming gerelateerde redenen geen toegang tot behandeling zou hebben in Guinee. Deze door u ingeroepen medische redenen houden geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."* Deze motieven worden dan ook als vaststaand beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas en de vrees voor ernstige schade ingevolge het ebola-virus, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013 en het hierbij horende "addendum" van 15 juli 2014, door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit deze informatie blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is. Daar zij geen stukken hieromtrent bijbrengt, is verzoeksters stelling *"Dat dient te worden vastgesteld dat de beslissingen inzake de asielaanvragen in*

2012 hieraangaande als volgt waren gemotiveerd : “De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het up basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend .verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” Dat tussen de stelling 2012 “Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land.” En de versie 13“Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.” reeds één jaar verlopen is zonder verdere vorderingen op het gebied van de mensenrechten en van de democratie. Dat de situatie thans niet verder blijkt te evolueren.” niet meer dan een blote bewering. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS